

ЧУДОВИЩНА КОМАНДА

АО

**TERRY PRATCHETT
MONSTROUS REGIMENT**

© Terry and Lyn Pratchett, 2003

First published in 2003 by Transworld Publishers.

Transworld Publishers is part of the

Penguin Random House group of companies

cover illustration copyright © Paul Kidby

DISCWORLD® is a trade mark registered by Terry Pratchett

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до нарушавания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.



ЧУДОВИЩНА КОМАНДА

© Архонт – О, 2022

Всички права запазени.

Автор: © Тери Пратчет

Корица: © Пол Кидби

Превод: © Катя Анчева

Редактор: Лилия Анастасова

Коректор: Мери Великова

Предпечат: Студиото на А

Издател: Архонт – О

Английска, второ издание

ISBN 978-954-422-151-5

ТЕРИ ПРАГЧЕТ

ЧУДОВИЩНА
КОМАНДА

София, 2022



„О, любов
моя!
Боя се, че
връзката ни
е осакатена!“

„О, наследството ми!
Как може толкова малко
нещо да боли толкова!“

„На ти
на царския
прерогатив,
скапаняко!“

fizz

Поли отрязва косата си пред огледалото с леки угризения, че не изпитва големи угризения от това. Косата се предполагаше да е венецът на нейното великолепие и всички казваха, че е прекрасна, но когато беше на работа, обикновено я сплиташе. Често си казваше, че е пропиляна за нея. Но се стараеше дългите златисти къдрици да падат на посланото за целта чаршафче.

Ако изобщо би си признала някаква силна емоция в този момент, щеше да е чиста проба яд, че ѝ трябва единствено подстрижка, за да мине за младеж. Дори не се налагаше да пристегне бюста си, каквато бе дочула, че е обичайната практика. Природата се бе погрижила да няма почти никакви проблеми в тази област.

Ефектът от ножиците бе... ексцентричен, но не по-зле от маса мъжки прически в района. Щеше да свърши работа. Усети хлад по тила си, но само отчасти поради липсата на дълга коса. Дължеше се и на Погледа.

Херцогинята я гледаше от рамката над леглото.

Гравюрата беше долнопробна, ръчно оцветена предимно в синьо и червено. Беше на безизразна жена на средна възраст, чиято провиснала брадичка и леко изпъкнали очи оставяха скептиците с впечатлението, че някой е наврял голяма риба в рокля. При все това художникът бе успял да улови нещо в това особено, празно изражение. Очите от някои портрети те следват из стаята,

тези гледаха право през теб. Този лик се намираше във всеки дом. В Борогравия израстваш под взора на херцогинята.

Родителите на Поли пазеха един от портретите в стаята си и тя знаеше, че приживе майка ѝ всяка нощ се е кланяла пред него. Пресегна се и обърна картината с лице към стената. Глас в главата ѝ каза „*Не*“. Възражението бе отхвърлено. Тя беше взела решение.

После се намъкна в дрехите на брат си, изсипа съдържанието на чаршафа в торбичка, която хвърли в дъното на мешката наред с резервните дрехи, сложи бележката на леглото си, грабна мешката и се измъкна през прозореца. По-точно от прозореца се измъкна Поли, а под него леко се приземи Оливър.

Когато притича през двора на хана, утрото тъкмо превръщаше тъмния свят в монохром. Херцогинята я наблюдаваше и от табелата на хана. Баща ѝ беше лоялен монархист, поне до смъртта на майка ѝ. Тази година табелата не бе пребоядисвана и от една случайна птича курешка херцогинята гледаше малко накриво.

Поли се увери, че фургонът на сержанта, дошъл да наема войници, е все още пред кръчмата. Ярките му знамена бяха потъмнели и подгизнали от снощния дъжд. Ако съдеше по вида на този огромен, дебел сержант, щяха да минат часове, преди да потегли отново. Имаше предостатъчно време. Той изглеждаше като човек, който закусва бавно.

Тя се измъкна през задната врата на двора и пое по баира. На върха се обърна и загледа раз-

буждащия се град. От няколко комина се вдигаше пушек. Ханът все още спеше. Поли винаги ставаше първа и се налагаше с викове да изкарва прислужниците от леглата. Тя знаеше, че вдовицата Клембърс е останала да пренощува (според бащата на Поли дъждът бе „прекалено силен, за да си ходи“, и се надяваше заради него да оставя всяка нощ). В града не липсваха вдовици, а Ева Клембърс бе сърдечна женица, която правеше страхотно печено. Дългото боледуване на жена му и продължителното отсъствие на Пол бяха сломили баща ѝ. Поли се радваше, че част от живеца му се връща обратно. Стариците, които прекарваха дните си смръщени до прозорците, клюкареха, негодуваха и мърмореха, но това си го правеха открай време. Вече никой не им се връзваше на приказките.

Тя вдигна поглед. Пералнята на девическия техникум вече бълваше дим и пара. Той се извисяваше на единия край на града като заплаха, голям и сив, с високи тесни прозорци. Когато беше малка, ѝ казваха, че там отиват лошите момичета. Естеството на „лошотията“ не бе уточнено и на петгодишна възраст Поли бе придобила мъглява представа, че това значи да не си лягаш, когато ти се каже. На осем научи, че това е мястото, където имаш късмет да не отидеш, задето си купил боички на брат си. Тя се обърна и закричи сред дърветата, които ехтяха от птичи песни.

Забрави, че си Поли. Мисли мъжкарски, това му е цаката. Пръцкай шумно и със самодоволство от добре свършената работа, движи

се като марионетка с две-три безразборно срязани върви, никога не прегръщай никого и ако срещнеш приятел, го сръгай. Няколко години работа в кръчмата бяха осигурили доста нагледен материал. Поне нямаше проблем с полюшването на бедрата. Природата и там бе твърде пестелива.

Но трябваше да се усвои и мъжкарската походка. Жените поне полюшваха само *бедрата си*. Младежите полюшваха *всичко*, от раменете, та до долу. „Целта е да заемаш много място – разсъждаваше тя. – Така изглеждаш по-голям; като котарците, когато наежат опашки.“ Беше се нагледала в кръчмата. Момчетата се стараеха да вървят нашироко, като самозащита от всички останали ширещи се наоколо хлапаци. Аз съм лош, аз съм жесток, аз съм хладнокръвен, искам халба бира, смесена с лимонада, и мама ме пуска до девет...

Сега, да видим... ръцете настрани от тялото, като че държат чували с брашно... така. Раменете се полюшват, сякаш си пробивам път през тълпа... така. Юмруците са леко присвити и изпълняват ритмични кръгови движения, все едно че въртят две отделни ръчки, прикрепени за кръста... така. Краката пристъпват свободно и горилоподобно... така...

Няколко стъпки всичко вървеше наред, но нещо се обърка и последващата мускулна дислокация я претърколи в гъсталак от бодлива зеленика. След това тя се отказа.

Колкото и да бързаше по пътеката, гръмотевичната буря я застигна отново. Такива бури

понякога висяха с дни из планините. Но тук поне пътеката не бе река от кал и дърветата все още имаха достатъчно листа да осигурят донякъде заслон. Така или иначе сега не бе моментът да изчаква времето. Чакаше я дълъг път. Наборният отряд щеше да прекоси реката с ферибота, но всички лодкари познаваха Поли по физиономия и стражата щеше да иска разрешително за пътуване, каквото Оливър Пъркс със сигурност нямаше. А това означаваше дълго отклонение чак до тролския мост в Тюбц. На троловете всички хора им изглеждаха еднакви и всякакъв лист хартия щеше да мине за разрешително, понеже не умееха да четат. После можеше да се спусне през боровите гори до Плюн. Фургонът трябваше да спре там за през нощта, макар че то беше едно от онези забутани селца, които съществуваха само за да се избегне неудобството от огромни празни пространства на картата. В Плюн никой не я познаваше. Никой никога не ходеше там. То си беше буняще.

Всъщност беше точно това, което ѝ трябваше. Наборният отряд щеше да спре там и тя можеше да се запише. Беше почти сигурна, че дебелият сержант и мазният му дребен ефрейтор нямаше да различат момичето, което им сервира последната нощ. Тя не беше, тъй да се каже, традиционна красавица. Ефрейторът *все пак* опита да я ошипе по задника, най-вероятно по навик, както човек перва муха, но нямаше кой знае какво за щипане.

Тя седна на хълма над брода и си спретна късна закуска от студен картоф и наденица. Видя фургона да прекосява. Никой не маршируваше след него. Този път от Мюнц не бе набран нито един новобранец. Хората гледаха да стоят настрана. През последните няколко години отидоха твърде много младежи, а се върнаха недостатъчно. А понякога се връщаха и недостатъчно от завърналите се. Ефрейторът можеше да бие тъпана колкото си ще. Мюнц привършваше синовете си почти толкова бързо, колкото произвеждаше вдовици.

Следобедът тегнеше мрачен и влажен, а една жълта пойна птичка я следваше от храст на храст. Когато Поли достигна тролския мост, пресичащ реката в тясно дефиле, от снощната кал се вдигаха изпарения. Мостът бе изтънена, изящна изработка; разправяха, че е изграден без никакъв хоросан. Говореше се, че самата му тежест го вкопава в скалата от двете страни. Казваха, че е единствен по рода си в света – направо да му се чуди и мае човек, макар че твърде малко хора в околността едва ли някога се чудеха изобщо и слабо съзнаваха идеята за света. Преминаването струваше едно пени или сто златни монети, ако имаш козел*. Насред моста Поли се надвеси над парапета и далече долу зърна фургона да си пробива път по тясна просека точно над бялата вода.

* Троловете може и да не мислят бързо, но затова пък не забравят в бързината.

Следобедният преход бе изцяло по нанадолнище през тъмните борови гори от тази страна на дефилето. Тя бе позабавила ход и едва към залез забеляза хана. Фургонът вече беше пристигнал, но сержантът, изглежда, дори не си бе направил труда да разтръби мисията си. Нямаше думкане на тъпан като снощи, нито викове: „Насам, хлапаци! Страхотно е при Чукалата!“.

Винаги имаше война. Най-често бяха гранични препирни – националният еквивалент на жалби от съседа, който бил вдигнал плета си много нависоко. Понякога бяха и по-мощабни. Борогравия беше миролюбива страна наред коварни, вероломни, войнствени врагове. Със сигурност са коварни, вероломни и войнствени, иначе няма да се бием с тях, нали? Винаги имаше война.

Преди да поеме „Херцогинята“ от дядото на Поли, баща ѝ беше служил в армията. Той не говореше много за това. Беше донесъл меча си, но вместо да го окачи над камината, го използваше да разравя огъня. Понякога го навестяваха стари другари и вечер, когато затвореше кръчмата, се събираха около огъня, пиеха и пееха. Малката Поли си намираще оправдания да остане будна и да слуша песните им до момента, в който загази, понеже използва една от по-интригуващите думи пред майка си. Когато поотрасна дотолкова, че да сервира бирата, вече се предполагаше, че знае думите или доскоро ще научи какво означават. Освен това майка ѝ бе отишла там, където лошите думички

не можеха да осквернят слуха ѝ, и на теория така и не разбра.

Песните бяха част от детството ѝ. Тя знаеше пълния текст на „Светът се обърна наопаки“, „Дяволът ще ми бъде сержант“, „Джони отиде войник“, „Девојката, която оставих“ и след няколко изобилни запоя бе запомнила „Командир Крапски“ и „Де да не бях я целунал“.

Както и разбира се, „Сладката Поли Оливър“. Като малка, когато беше кисела или тъжна, баща ѝ я тананикаше и тя се размиваше само защото чуваше името си. Знаеше наизуст думите още преди да разбере какво означават повечето от тях. А сега...

... Поли рязко отвори вратата. Сержантът и ефрейторът от наборния отряд вдигнаха погледи от лекьосаната маса, на която седяха, надигнали по халба бира. Тя пое дълбоко дъх, прекрачи прага и направи опит да отдаде чест.

– Какво искаш, хлапе? – изръмжа ефрейторът.

– Искам да се запиша, сър!

Сержантът се обърна към Поли и се ухили, от което белезите му се раздвижиха странно и всичките му брадички се разтресоха. Определението „дебел“ не му прилягаше, не и когато думата „грамада“ се стремеше с грохот да привлече вниманието. Той беше от онези хора, които нямат коремна обиколка. Той имаше екватор. Имаше гравитация. Ако паднеше, независимо в коя посока, щеше просто да се залюлее. Слънцето и пиенето бяха изпекли лицето му до чер-

вено. Малки тъмни очи блещукаха наред червенината като проблясъци от острието на нож. На масата до него лежаха две старомодни къси тежки шашки – оръжия, които се родееха повече с месарски сатър, отколкото с меч.

– Просто така? – попита той.

– Дасър!

– Вярно ли?

– Дасър!

– Не искаш първо да те нафиркаме до козирката? Както си му е обичаят, знаеш.

– Несър!

– Не съм ти разкрил чудесните възможности за напредък и сполука, нали?

– Несър!

– Споменах ли, че ще трябва да пъдиш момичетата с тояга от чисто червената си униформа?

– Не мисля, сър!

– А кльопачката? Като поемеш с нас, всяко ядене е банкет! – сержантът шляпна шкембето си, което причини трусове по крайнините. – Аз съм живото доказателство!

– Да, сър! Не, сър! Просто искам да се запиша, за да се сражавам за родината и честта на херцогинята, сър!

– Нима? – скептично процеди ефрейторът, но сержантът като че ли не го чу. Той изгледа Поли от главата до петите и тя доби остро усещане, че не е нито толкова пиян, нито толкова глупав, колкото изглеждаше.

– Дума да няма, ефрейтор Страпи, май тук си имаме чиста проба истински старомоден

патриот – очите му се взираха в лицето на Поли. – Е, дошъл си където трябва, момко! – Той с оживление придърпа сноп листове към себе си. – Знаеш ли кои сме?

– Десета пехота, сър. Леки пехотинци, сър. Известни като Чукалата, сър – издекламира Поли, а облекчението бликаше в нея. Явно бе преминала някакъв вид тест.

– Точно тъй, момко. Чудничките стари мандраджии. Най-добрият полк в най-добрата армия на света. Гориш от желание да постъпиш, а?

– Като горчица, сър! – отвърна Поли, усещайки подозрителния поглед на ефрейтора върху себе си.

– Добро момче!

Сержантът развъртя капачката на шише мастило и топна писеца в него. Ръката му застина над книгата.

– Име, момко?

– Оливър, сър. Оливър Пъркс.

– Възраст?

– Навършвам седемнайсет в неделя, сър.

– Да бе! – захили се сержантът. – Ти си на седемнайсет, а аз съм великата херцогиня Анаговия. От какво бягаш, а? Да не си обременил някоя девойка?

– Шъ дъ му е трбва пмощ – захили се ефрейторът. – Цвърчи кат момченце.

Поли усети, че се изчервява. Но пък и младият Оливър щеше да се изчерви, нали? Беше много лесно да накараш момче да поруменее. Тя успяваше и само със зяпане.

– И без туй не е важно – каза сержантът. – Драсваш кръстчето си ей тук на този документ, целуваш херцогинята и си *мойто* момче, ясно? Аз съм сержант Джакръм. Ще ти бъда майка и баща, а ефрейтор Страпи тук ще ти бъде като батко. И животът ще бъде низ от пържоли и бекон, а всеки, който понечи да те завлече, ще трябва да завлече и мен, щото аз ще ти вися на главата. Сега сигурно си мислиш, че няма човек, дето може да влачи чак толкова, а, господин Пъркс? – Той бутна дебел пръст в листа. – Ей тук, ясно?

Поли взе писалката и се подписа.

– Това пък какво е? – обади се ефрейторът.

– Подписът ми.

Тя чу как вратата се отваря зад гърба ѝ и се извърна. Няколко младежи... няколко *други* младежи, поправи се тя, се намъкнаха в кръчмата, озъртайки се предпазливо.

– Можеш също да четеш и да пишеш? – Сержантът им хвърли поглед и отново се вгледа в нея. – Дааа. Ясно. Четлив дребен почерк при това. Офицерски материал си ти. Дай му шилнга, ефрейтор! И портретът, разбира се.

– Слушам, сержант! – Скочи ефрейтор Страпи, поднасяйки един портрет на дръжка, като огледало. – Цуни тук, редник Пърц*!

– Пъркс, сър.

* В оригинала това е игра на думи: докато *private* е редник, *private parts* означава срамни части: за да се приобщим към идеята, тук ще ползваме въпросната асоциация. – Б.пр.

– Да, добре. Цункай сега херцогинята.

Не беше от добрите копия на великия портрет. Картината зад стъклото бе избеляла и нещо – мъх или нещо подобно, растеше от вътрешната страна на напуканото стъкло. Задържайки дъха си, Поли го докосна с устни.

– На – Страпи бутна нещо в дланта ѝ.

– Какво е това? – Тя се втренчи в малкото късче хартия.

– ИДВ. Сиреч имаш да вземаш. Малко сме привършили шилингите в момента – обясни сержантът, а Страпи се захили. – Но кръчмарят ще ти пусне халба бира в името на Нейна Светлост.

Той се обърна и изгледа новодошлите.

– Е, бедата никога не идва сама. И вие ли, момчета, да се запишете? Ей богу, дори не се наложи да бием тъпана! Туй ще да е зарад удивителното обаяние на ефрейтор Страпи. Елате де, не се стеснявайте! Кой е следващият надежден момък?

Поли се втренчи в следващия новобранец с ужас, който се надяваше, че прикрива. Досега не го бе забелязала в мрака, защото беше в черно – не елегантно, стилно черно, а прашно черно, от типа одежди, в които погребват хората. Ако се съдеше по вида му, погребаният бе той. Целият беше в паяжини. По лицето му имаше шевове.

– Името ти, момко? – подкани го Джакръм.

– Игор, шър.

Джакръм преброи шевовете.